21/08/2024

Η παραδοξότητα της λογικής της Χριστιανικής Πίστεως – Του Πρωτοπρεσβύτερου Γεωργίου Δορμπαράκη

/ Γνώμες

Είναι τόσο παράδοξη και περίεργη πολλές φορές η λογική της χριστιανικής πίστεως, ιδίως για τον σύγχρονο χριστιανό, που χρειάζεται συχνά πυκνά να εγκύπτει στα κείμενα των Πατέρων μας, ώστε να αποκτά την αίσθησή της και να εισέρχεται στην ατμόσφαιρά της. Από την άλλη βεβαίως, η αποδοχή και η σταδιακή προσοικείωση αυτής της λογικής οδηγεί στο «ξάφνιασμα» της γεύσης της άλλης βιοτής που έφερε ο Κύριος Ιησούς Χριστός – στο άνοιγμα των οφθαλμών και των πνευματικών αισθήσεων για να βλέπει ο πιστός και να αισθάνεται την αιώνια ζωή μέσα στο πλαίσιο της εδώ στενής και μίζερης θεωρούμενης ζωής, να θεάται τα μη βλεπόμενα και

αιώνια που λέει και ο απόστολος Παύλος.

- Γράφει ο Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Δορμπαράκης

Ας γίνουμε πιο συγκεκριμένοι: Οι πειρασμοί και οι θλίψεις για παράδειγμα, που ενώ είναι τα χαρακτηριστικά της ζωής μας, όμως όλοι τα θεωρούμε αρνητικά και απευκταία, τόσο που και η ίδια η Εκκλησία μας, συγκαταβαίνοντας στην αδυναμία μας, εύχεται διαρκώς να μη τα συναπαντήσουμε στη ζωή μας. Κι όμως: για τους αγίους μας, τα αρνητικά αυτά όταν τα θεωρήσουμε κάτω από την οπτική της πίστεως, θεωρούνται σκαλοπάτια που μας οδηγούν στο ανέβασμα της πνευματικής ζωής, που θα πει σε πιο προσωπική και ζωντανή σχέση μας με τον Θεό. «Βγάλε τους πειρασμούς από τη ζωή – μας λένε – και κανείς δεν πρόκειται να σωθεί». Διότι με τους πειρασμούς και τις θλίψεις και τις δοκιμασίες προκαλούμαστε προφανώς να παλέψουμε με τον ίδιο τον εαυτό μας, να ξεπεράσουμε τις αδυναμίες μας, να ανοίξουμε χώρο για να σκηνώσει μέσα μας ο Θεός μας.

Ο όσιος Ισαάκ ο Σύρος είναι από αυτούς τους ασκητικούς δασκάλους μας που με ανάγλυφο τρόπο μάς «μυεί» στα μυστικά της λογικής της πίστεως: «Όσο περπατώντας προχωρείς στην οδό της Βασιλείας του Θεού και πλησιάζεις σ’ Αυτόν – σημειώνει με τον μοναδικό βιωματικό του τρόπο – έχε το εξής σημάδι: σε συναντά η δύναμη των πειρασμών. Κι όσο προχωρείς και προκόβεις, τόσο και οι πειρασμοί αυξάνουν και διεγείρονται εναντίον σου... Διότι κατά το μέγεθος της θείας χάρης φέρνει ο Θεός στην ψυχή και τις θλίψεις των πειρασμών»! Οι πειρασμοί λοιπόν και οι θλίψεις: σημάδι ότι βαδίζεις καλά! Αλλά μας λέει και κάτι άλλο εξίσου πολύ σημαντικό: πριν από τους πειρασμούς και τις δοκιμασίες ο Θεός μάς ενισχύει με τη χάρη Του – σαν να μετράει κατά κάποιον τρόπο τις δυνάμεις μας και επιτρέπει για εμάς αυτό που αντέχουμε προκειμένου να ανεβούμε περισσότερο! Γιατί; Διότι το ζητούμενο για τον Χριστό και Θεό μας – κι εδώ φανερώνεται στο απόλυτο η λογική της πίστεως που λέμε – δεν είναι αν περνάμε ή όχι θλίψεις και δοκιμασίες: αυτές είναι δεδομένες λόγω της πτώσεως του ανθρώπου στην αμαρτία. Το ζητούμενο και ο διακαής πόθος του Δημιουργού και Πατέρα μας είναι να είμαστε μαζί Του και με τη βοήθειά Του να διατηρούμε ζωντανή τη σχέση μας μ’ Αυτόν! Μας θέλει δηλαδή έ ν α μ’ Εκείνον, θεούς μέσα στη θεότητά Του, «παραγνωρίζοντας», χωρίς να παραγνωρίζει, ή κάνοντας πως δεν «βλέπει», ενώ βλέπει και πάσχει κι Αυτός, τις δοκιμασίες μας – είναι το φάρμακό μας για να θεραπευτούμε.

Ας ακούσουμε και πάλι τον όσιο Ισαάκ: «Δεν έρχεται ο πειρασμός αν πρώτα η ψυχή δεν δεχθεί κρυφά κάποια δύναμη πάνω από το μέτρο της από τη χάρη του αγίου Πνεύματος. Και το μαρτυρεί αυτό ο πειρασμός του Κυρίου, όπως και οι πειρασμοί

των αποστόλων, οι οποίοι δεν παραχωρήθηκαν να εισέλθουν σε πειρασμούς, παρά μόνο όταν δέχτηκαν το πανάγιον Πνεύμα. Διότι όσοι απολαμβάνουν τα καλά, τους πρέπει να υπομένουν και τους πειρασμούς αυτών των καλών. Επειδή το καλό συνοδεύεται από θλίψη. Έτσι αρέσει στον πάνσοφο Θεό να πράττει σε όλα τα έργα Του. Κι αν το χάρισμα προηγείται του πειρασμού, όμως η αίσθηση των πειρασμών προηγείται της αισθήσεως του χαρίσματος, κι αυτό για να δοκιμαστεί η ελευθερία του ανθρώπου. Επειδή η χάρη δεν προλαβαίνει να γίνει αισθητή σε κάποιον, προτού αυτός γευθεί την πικρία των πειρασμών. Και προηγείται μεν η χάρη στον νου, όμως αργοπορεί να φανερωθεί η ενέργειά της».

Μυστικά της πνευματικής ζωής που όσο τα γνωρίζουμε, τόσο και συγκινούμαστε από την αγάπη του Θεού μας, τόσο και κατανοούμε το δικό Του Πάθος που υπέστη για χάρη μας, τόσο και αποδεχόμαστε την υπομονή ως τον μονόδρομο για τη σωτηρία μας!

Πηγή: pemptousia.gr – pgdorbas.blogspot.com